

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 3019-01-19 מדינת ישראל נ' בוגקובסקי

לפני: כבוד השופט גיא אבנון
המאשימה: מדינת ישראל
באמצעות תביעות ראשון לציון

נגד

הנאשם: מרט בוגקובסקי – ת"ז 304320484

בשם המאשימה: עו"ד מור מלכה
בשם הנאשם: עו"ד יעקב שקלאר

הכרעת דין

כמצוות המחוקק הריני להודיע בפתח הכרעת הדין כי החלטתי לזכות את הנאשם.

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע חבלה חמורה, עבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. בצהרי יום 7.7.18 שהו המתלונן ובנו, כמו גם הנאשם וילדיו, בפארק טרמפולינות בעיר ראשון לציון (להלן: האתר). בנו של המתלונן פנה לאביו, סיפר לו שילד אחר הרביץ לו, והצביע על בנו של הנאשם (יכונה להלן: הילד). בתגובה ניגש המתלונן אל הילד, אחז בידו ומשכה בחוזקה. הנאשם שהבחין בכך נכנס בריצה לשטח הטרמפולינות, הגיע אל המתלונן (שעדיין אחז בחוזקה בבנו), דחף אותו והכה בפניו במכת אגרוף. לאחר שהשניים נפלו התיישב הנאשם על המתלונן והיכה בפניו ובגופו, ואילו המתלונן מצדו שרט את הנאשם בידי ונשך בבטנו. כתוצאה מהאירוע נגרמו למתלונן חבלות בדמות שבר, נפיחות והמטומה באצבעו, המטומה מתחת לעינו השמאלית, חבלות בשתי עיניו – שריטות בלחמית ובקרנית, שריטות בפניו ובצווארו, והוא נזקק לאשפוז וטיפול רפואי. לנאשם נגרמו שריטות בידי וסימני נשיכה בבטנו.

ראיות וגדר המחלוקת - בתמצית

2. עובר למתן מענה לכתב האישום ביקש הנאשם לבטלו בשל אכיפה בדרנית כפולה (החלטת המאשימה להימנע מהגשת כתב אישום כנגד המתלונן בגין תקיפת הילד ובגין גרימת

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 3019-01-19 מדינת ישראל נ' בוגקובסקי

חבלה חמורה לנאשם), בשל אי קיום חובת שימוע, ובטענה שעובדות כתב האישום אינן מקימות עבירה, כי אם הגנה עצמית (הנאשם נחלץ להגן על בנו שהותקף על ידי המתלונן). חברי, כבוד השופט ע' מיכלס, שדן בתיק בהליכים המקדמיים ואף קיים הליך גישור, מצא כי לצורך הכרעה בבקשת הנאשם יש לשמוע את התיק במלואו, או אז הועבר התיק לטיפול (החלטה מיום 19.4.20). ישיבת ההוכחות התקיימה ביום 5.7.20 ובדיון מיום 9.7.20 נשמעו סיכומי הצדדים (ב"כ הנאשם הגיש בנוסף סיכומים בכתב).

למאשימה העידו המתלונן, רס"מ שירן כהן (להלן: שירן) – חוקרת שגבתה את עדותו של המתלונן וביצעה מספר פעולות, רס"ר יהונתן זוהר (להלן: יהונתן) – סייר שהגיע לאתר בסמוך לאתר האירוע. כן הוגשו הודעת הנאשם (ת/4), תקליטור ובו תיעוד האירוע (ת/1, הסרטון), דו"ח צפייה (ת/9), דו"ח פעולה של יהונתן (ת/12) תיעוד פניית אזרחית למוקד 100 (הקלטה ותמליל – ת/6-7), תעודות רפואיות ותמונות של המתלונן (ת/2-3, ת/5), מזכרים שונים.

להגנה העידו הנאשם, בתו (להלן: הבת) וחברתה (להלן: החברה) אשר נכחו באתר בזמן האירוע. כן הוגשו הודעותיו של המתלונן (8.7.18, 24.7.18 – סומנו בהתאמה ת/1-2/4), הודעתה של החברה (ת/6), מזכר של חוקר זי"ט (ת/5), תמונות חבלות הנאשם (ת/8), תיעוד רפואי של הילד (ת/1), תעודת נכה של הנאשם (ת/7).

במענה לכתב האישום (20.5.20) לא חלק הנאשם על מעורבותו באירוע, אלא שלטענתו נזעק להגן על בנו שהותקף על ידי המתלונן, דחף את המתלונן, השניים נפלו ובהמשך לכך הותקף בעצמו על ידי המתלונן שחבט בו, נשך אותו והסב לו חבלות.

דיון

3. ב"כ הנאשם בחר לפתוח את סיכומיו (על-פה) בטענה שהמדינה, במחדליה, נמנעה מהבאת נתונים רלוונטיים שהיה בהם לאפשר ביסוס הכרעת הדין על אדנים יציבים, וחלף זאת ייאלץ בית המשפט לבסס את הכרעתו על ממצאי מהימנות בין שני נצים – הנאשם והמתלונן. הצדק עמו. כפי שיוצג להלן, עסקינן באירוע קצר וממוקד בו נכחו עדי ראיה רבים ואובייקטיביים לכאורה, שעשויים היו לשפוך אור על מהלך העניינים, עדים שהמטרה כלל לא טרחה לחקור, ובכך גרמה לנזק ישיר ואקוטי לחקירה. כן נמנעה היחידה החוקרת מבידור האם התיעוד המצולם של האירוע (ת/1) הוא אחד ויחיד, שמא נמצאו באתר מצלמות נוספות, קרובות יותר לזירת

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 3019-01-19 מדינת ישראל נ' בוגקובסקי

ההתרחשות, או מזווית ראייה טובה יותר. הממצאים שהתבררו במהלך המשפט גילו חקירה שנוהלה ברשלנות, תוך התבססות כמעט מוחלטת על תיעוד מצולם בלתי מספק ועל הודעתו של המתלונן בחקירתו, מבלי שנעשה ניסיון של ממש להגיע לחקר האמת. למעשה, ניתן לקבוע כי מחדלי החקירה השליכו באופן ישיר על תוצאת ההליך עד כדי זיכוי של הנאשם מחוסר יכולת לקבוע ממצאי עובדה במידת הוודאות הנדרשת בהליך פלילי (מעבר לספק סביר).

4. האירוע החל בהודעה טלפונית למוקד 100 בדבר מריבה בין שני מבוגרים בעקבות ריב של ילדיהם. בעקבות ההודעה הגיע למקום סייר – יהונתן, שפעולותיו מהוות את עיקר הממצאים בתיק החקירה (ת/12). מדו"ח הפעולה עולה כי יהונתן נפגש עם המתלונן שתיאר את האירוע מנקודת מבטו "הוא לקח את הילד שלו למשחקה ואחד הילדים הרביץ לבן שלו, ולכן תפס ביד את אותו ילד שהרביץ כדי לחפש את ההורים שלו, ולפתע כנראה האבא של אותו הילד התנפל עליו והחל להרביץ לו נמרצות עד שאנשים במקום הפרידו, ולאחר מכן החשוד ברח אך אחד מהאזרחים במקום צילם את האוטו והעביר את לוחית הזיהוי של הרכב... את הקורבן איל הפניתי לקבלת טיפול רפואי ולאחר מכן להגיע לתחנת משטרה להגשת תלונה כנגד התוקף. לאחר מכן פנתה אלי מנהלת המקום בשם מיכל והציגה לי את הסרטון שאכן מוכיח את הסיפור של הקורבן, וזה מה שקרה, רואים את איל אוחז בילד ולפתע מגיע החשוד מרט ומרביץ לו. לציין כי גם פעולתו של איל לא תקינה, מכיוון שיש מדריכים במקום שמטפלים בבעיות כאלה. לאחר סיום הטיפול באירוע ניגשתי לכתובת של החשוד...".

תובנות מעדותו של יהונתן בבית המשפט: (-) המודיעה: פגש אותה אך לא טרח לרשום את פרטיה המלאים, לא ערך תשאול בשטח ולא זימן אותה לחקירה; (-) האזרח שצילם את מכוניתו של התוקף: לא נרשמו פרטיו (אין נתונים כלשהם), לא זומן לחקירה, לא נתפס צילום הרכב של התוקף שלכאורה ברח מהמקום; (-) מנהלת המקום: הציגה סרטון מתוך מצלמות האבטחה, והיא זו שמסרה ליהונתן כי המתלונן התנהג באופן "לא תקין", מכיוון שיש במקום מדריכים שתפקידם לטפל בבעיות. לא נלקחו פרטיה לצורך זימונה לחקירה, לא נרשם כיצד נתפס הסרטון, לא נערך עמה בירור האם יש במקום מצלמות נוספות; (-) לא נלקחו פרטיהם של המדריכים ולא נעשה ניסיון כלשהו לאתרם; (-) מהתבוננות בסרטון עולה שבזמן האירוע נכחו במקום עדי ראייה רבים, הן אזרחים והן עובדי המקום, והמתלונן אף מסר ליהונתן כי "אנשים במקום הפרידו". דא עקא, לא נעשה ניסיון כלשהו לאתר עדי ראייה כלשהם. למעשה, המאשימה לא העידה בבית המשפט עדים ישירים לאירוע פרט למתלונן.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 3019-01-19 מדינת ישראל נ' בוגקובסקי

מעדותו של יהונתן: "ש. דיברת על אנשים שעובדים במקום. אמרת אנשים רבים. ת. לא, אני מסביר עוד הפעם, יותר ברור. כשיש מקרים כאלה אז במקום לריב אחד עם השני יש מדריכים/עובדים במקום, שאם יש בעיה כלשהי אז אפשר להגיע אליהם ולהגיד להם מה קרה, זאת הכוונה. בית המשפט: ואת זה איך אתה יודע? ת. מנהלת המקום אמרה והסבירה. ש. בעודכם צופים בסרט? ת. לא זוכר, בזמן שראיתי, אחרי שראיתי, אני לא זוכר. ש. בירת איתה מי המדריכים? ת. עובדים. ש. מי העדים שראו את האירוע? ראית מלא אנשים שמפרידים לא...? ת. לא חיפשתי עדים (הדגשה הוספה – ג"א). ש. המקום מרושת במצלמות נכון? ת. נכון. ש. יש סרט שאתה צפית בו בזמן אמת, מזווית אחת נכון? ת. אני לא זוכר, אני מבקש ממך לא להכניס לי כל פעם תשובה אל הפה, זה לא נעים ולא מכובד. אני לא זוכר אם צפיתי בזה רק מזווית אחת. ש. אני אומר לך שרואים אותו רק מזווית אחת ממצלמה אחת, סרטון רצוף ויש בו קטעים לא ברורים. אמרת שהמקום מרושת בעוד מצלמות, האם טרחת לחפש, לתפוס, לשאול, שמא יש עוד מצלמות שצילמו מזוויות אחרות? ת. לא זכור לי אם ראיתי או שאלתי אם יש עוד זוויות אחרות (הדגשה הוספה – ג"א) "פרו' עמ' 34 שו' 10-32).

5. מחדלי החקירה לא התמצו בהתנהלותו של הסייר יהונתן. מתוך עדותה של שירן: "ש. למה אין פה אף עד? היו עשרות אנשים. ת. הנאשם סירב כפי שזכור לי באחד המזכרים שרשמתי להביא את הבן שלו מפאת טיפולים פסיכולוגיים שהילד עובר, ועדה נוספת שכן הייתה מוכנה למסור את העדות שלה. אז כן יש עד בתיק. ש. עדין. אבל יש עוד אנשים במקום. למה לא באו לעדות? ת. לא נתנו פרטים של עדים שנכחו במקום. ש. ממני ביקשת? ת. נשאל בעדות, לא אני שאלתי, אתה יכול להראות לי את העדות הראשונית של אייל? ש. מציג לך. ת. (מצטטת מתוך 2/1) "ש. מי היה עד לאירוע? ת. כל מי שהיה שמה, היה שמה מאות הורים והייתה שמה שוטרת שצילמה את מס' הרכב שלו שזה... " (שורות 21-24). ש. מה שמה? ת. אני לא זוכרת בעל פה. ש. לא בעל פה, בכתב, בטח מיד בירת את שמה וזימנת אותה לעדות? ת. לא, אני רשמתי מזכר על כך אם אני לא טועה. שוחחתי עם העדה והיא מסרבת להיות עדה בתיק. ש. אז מי שמסרב זהו נגמר הסיפור? את עוזבת אותו? ת. אני שאלתי. ש. אם אומרים לך שלא רוצים להיות מעורבים אז את אומרת זה בסדר? ת. אני לא אשלח ניידת לעכב עד שמסרב למסור עדות. ש. ואם הוא עד לרצח? ת. אנחנו לא מדברים על תיק רצח, אנחנו בתיק הנוכחי. ש. אז את אומרת שעד שלא רוצה לא מעיד, זו הדעה שלך? ת. שאלת אותי על התיק הזה עניתי על התיק הזה. ש. האם את יודעת שעד חייב להעיד, חובה עליו להעיד אמת ולתת עדות כמשטרה? ת. העדות (צ"ל עדה – ג"א) סירבה להיות מעורבת בתיק וכך נרשם במזכר. ש. מה עם עדים אחרים? הלכת למקום לשאול מי היה שם? ת. לא הלכתי למקום "פרו' עמ' 25 שו' 6-31).

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 3019-01-19 מדינת ישראל נ' בוגקובסקי

ובהמשך: "ש. היו עוד מצלמות במקום? ת. מה שהוגש זה המצלמות שהוצאו ממצלמות האבטחה במקום... ש. (מפנה לת/12) הוא כותב דו"ח פעולה מאותו יום ואומר "גם פעולתו של איל לא תקינה כיוון שיש מדריכים במקום שמטפלים בבעיות כאלה". הם היו המדריכים האלה? בירת מי הם? ת. לא בירת. ש. אבל אומר לך השוטר שמגיע למקום שפעולתו של איל לא תקינה, מכיוון שיש מדריכים במקום שמטפלים במקרים כאלה. יש פה אבא שרואה מישהו, שבמקום לפנות למדריך הוא תופס בחוזקה בידו של ילד בן 8 ומושך אותו אליו, כמו שאת כתבת, ואת לא בודקת מי המדריכים במקום. למה זה? ת. איך זה רלוונטי לפעולה שבוצעה במקום? ש. שאולי היינו יכולים עכשיו במקום להשוות עדות לעדות לקבל עדות אובייקטיבית ממדריך במקום או מאחד מעשרות העדים שראו את זה בזמן אמת. ת. יש לך סרטון בזמן אמת מתעד את האירוע. ש. אבל לא רואים בו טוב. ת. רואים בו את הרוב. ש. האם את יודעת אם יש עוד מצלמות מזוויות אחרות, כי אומר הנאשם בהודעתו שיש שם עוד מצלמות. ת. לא ידוע לי על עוד מצלמות. ש. האם ביקשת לבודק את הנושא? ת. זה תפקידו של צוות זי"ט, זירה טכנולוגית שבודק מצלמות... ש. רק אחרי 3 וחצי חודשים ביקשת ממנו (צוות זי"ט – ג"א) להעתיק את הסרטון? ת. אוקי, זי"ט הגיע למקום להוציא סרטונים. ש. אז אם שלחת כבר את זי"ט למקום, למה לא אמרת לו לבדוק עוד מצלמות? ת. כשזי"ט מגיע למקום הוא בודק את המצלמות במקום (פרו' עמ' 26-27. בשלב זה הוגש בהסכמה מזכר זי"ט – 5/נ).

תובנות מעדותה של שירן: (-) חרף קיומם של עדי ראיה רבים, לא נעשה ניסיון כלשהו לתקן את מחדליו של יהונתן ולברר את פרטיהם של העדים על מנת לזמנם לחקירה. ויובהר: ניתן היה בקלות רבה להגיע, גם בדיעבד, למצער לעובדי המקום שחלקם נכחו באירוע, כפי שעולה מצפייה בסרטון. כל שצריך היה – לקבל את פרטיהם ממנהלת המקום (אשר ממילא היה מקום לגבות את הודעתה ולברר האם ראתה את האירוע בעיניה, אם לאו); (-) עדה שנכחה במקום, מוסרת התלונה למוקד 100, שמספר הטלפון שלה בתיק החקירה, סירבה להתייצב לחקירה. שירן הסתפקה בכך, כנראה מכיוון שהחקירה, לשיטתה, איננה חשובה דיה; (-) צוות זי"ט נשלח לאתר באיחור של שלושה חודשים (5/נ): "ניגשתי למנהלת בשם נאוה אשר הציגה לי במחשב שלהם את הסרטון המדובר. את הסרטון העתקתי אליי וצרבתי על דיסק ללא כל עריכה או שינוי". משמע, בניגוד לטענתה של שירן, צוות זי"ט כלל לא בדק האם קיימות מצלמות אבטחה נוספות שתיעדו את האירוע.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 3019-01-19 מדינת ישראל נ' בוגקובסקי

6. תיעוד חזותי של האירוע (ת/1): לכאורה, ראיית הזהב, שיש בה לאשש או להפריך את האישום. בפועל, גם בהתעלם מריבויי מחדליה של המשטרה, אין די בסרטון (בשילוב הודעותיהם של המתלונן והנאשם) כדי לבסס קביעת ממצאי עובדה מעבר לספק סביר. מדובר בסרטון שמשכו 40 שניות, מרובה אירועים, כולו באיזור הטרימפולינות, בנוכחות עדי ראייה רבים, חלקם לכאורה אורחי האתר וחלקם נחזים כעובדי המקום (לבושים חולצות בצבע אדום). האירועים בסרטון יתוארו בזמן הווה: בחלקו הראשון – המתלונן ניגש לילד ותוקף אותו בכך שאוחז בחוזקה בזרועו (00:12). מיד מגיע הנאשם בריצה, מזנק לעברו של המתלונן ותוקף אותו, כשלא ניתן לקבוע אל-נכון האם הוא הודף את המתלונן בכף יד פתוחה שמא במכת אגרוף. התקיפה בשלב זה נמשכה שלוש שניות (00:14-00:17). במקביל, שבריר שניה לפני שהנאשם תוקף את המתלונן, משליך האחרון (ממש כך) את הילד (בן כ- 8.5) מידי, באופן שנראה כי הילד פגע בילדים אחרים שעמדו במקום. שניות ספורות לאחר מכן (00:24) המתלונן על המזרן והנאשם יורד לכיוונו שמא המתלונן מושך אותו אליו – לא ניתן לקבוע. השניים מתגוששים ותוך כדי כך נאספים סביבם אנשים רבים, חלקם מנסים להפריד ביניהם. בשלב זה כמעט לא ניתן לראות את מהלך העניינים, פרט לכך שברגע הראשון (00:26) הנאשם על גבו ולאחר מכן טיפס והתיישב על המתלונן. ניכר כי ההמולה רבה וכי מספר רב של אנשים עסקו בניסיונות להפריד בין השניים.

7. עדות המתלונן: תיאור אירוע אלים וקשה: "ניסה להוציא לי את העיניים מהמקום. כל הסיטואציה עצמה הרגישה לי איזה סוג של פיגוע" (פרו' עמ' 12 שו' 18). "אני לא הבנתי מה נפל עליי, אני חשבתי שיש פה איזו שהיא תקיפה ברמה של פיגוע" (פרו' עמ' 13 שו' 19). דא עקא, בכל הנוגע להתנהגותו הברוטלית והאלימה של המתלונן עצמו כלפי הילד – בנו של הנאשם, ניסה המתלונן למזער את מעשיו, תוך חיפוש צידוקים, שאינם בנמצא: "ש. אתה תפסת לילד הזה ביד. ת. ביד שמאל, כן. ש. חזק תפסת? ת. לא. ש. לא חזק? ת. לא חזק. ש. למה תפסת אותו ביד? ת. כמו שמחזיקים ילד שהלך לאיבוד. ש. אבל הוא לא הלך לאיבוד, הוא היה במשחקה. ת. הוא היה נראה כמו ילד אבוד, וילד שהלך לאיבוד. ש. אז החלטת לתפוס אותו ביד כדי ליישר אותו? ת. חס ולילה. כמו שתמצא ילד שהלך לאיבוד ותרצה לעזור לו... ש. לא ניצרת אותו? ת. לא. ש. מנעת ממנו ללכת? הוא ניסה להשתחרר ממך? ת. לא מנעתי ממנו ללכת, עובדה לפי הסרטון הוא הלך לאבא שלו, אחר כך הבנתי שזה אבא שלו. ש. רק כששחררת אותו הוא הלך לאבא שלו, לפני כן אתה תפסת אותו חזק וניצרת אותו ביד. ת. זה לא נכון" (פרו' עמ' 15-16). "ש. יכול להיות שנקטת כוח מוגזם? ת. לא. ש. רואים שאתה מושך אותו ביד. ת. לא משכתי אותו ביד. אחרתו משכה אותו, אבל רואים את הילד אחר כך תוקף ילד אחר בסרטון... ש. מציג לך את 4/ (הודעתו השנייה של המתלונן, נחקר תחת אזהרה בעבירות איומים ותקיפה כלפי הנאשם ובנו – ג"א).

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 3019-01-19 מדינת ישראל נ' בוגקובסקי

ואחרי זה היא (החוקרת – ג"א) אומרת "ניתן לראות כי אתה אוחז בידו של הילד ומושך אותה".
ת. לא משכתי. מה שרשום בתשובה. ש. אז איך הוא נמשך לכיוון שלך ורואים את זה שהוא עף
אליך, מכוח הגרביטציה? ת. הוא לא עף לשום כיוון הוא הלך לאבא שלו" (פרו' עמ' 20-21).

8. נפרק את האירוע לרכיבים. בכל הנוגע לחלק הראשון, אינני מקבל את גרסתו של
המתלונן כי ביקש "לעזור" לבנו של הנאשם שנחזה כ"ילד אבוד". מדובר בגרסה מיתממת
החוטאת לאמת, כפי שזו נגלית במישרין בסרטון (ובשלב זה המראָה ברור ונהיר). המתלונן,
כדבריו, ניגש לילד לאחר שבנו התלונן כי הותקף. המתלונן אחז בידו של הילד בחוזקה ומשך
אותו בכוח (כך כתב האישום), כשאחותו של הילד (זהותה הובררה בהמשך) אחזה בידו השנייה
של הילד וניסתה להגן עליו. לא הייתה למתלונן סיבה כלשהי לפנות במישרין אל הילד, "לשוחח"
עמו, קל וחומר לאחוז בידו בחוזקה ולמשוך בה. פנייה של אדם מבוגר אל ילד צעיר בסיטואציה
מסוג זה נחזית להיות מאיימת ומפחידה, זאת גם בהתעלם מעדותן של הבת והחברה. המתלונן,
כאמור, לא הסתפק בפנייתו אל הילד על-פה, ואחז בכוח בידו תוך ניסיון למשוך אותו מהמקום.
כשהותקף בעצמו על ידי הנאשם, השליך את הילד מידי משל היה בובת סמרטוטים, עד כי
האחרון הוטח לכאורה אל ילדים אחרים שעמדו במקום. מכאן, אני קובע כי המתלונן מסר גרסה
שאיננה אמת בכל הנוגע לחלקו הראשון של האירוע, וכי התנהגותו נחזית כתקיפה לכאורה של
הילד.

9. תקיפת המתלונן שלב א': בשתי הודעותיו במשטרה (נ/2, נ/4) טען המתלונן כי הנאשם
תקף אותו באגרוף לעין, וכתוצאה מכך נפל על הרצפה. כך גם כתב האישום: "דחף את המתלונן
והכה בפניו במכת אגרוף". בעדותו בבית המשפט העצים המתלונן את האירוע: "ש. במשטרה
אמרת שהוא נתן לך אגרוף בעין שמאל ואתה נפלת, אז יכול להיות שזה לא 3 פעמים ורק אחד?
ת. הוא תקף אותי באגרופים, אני לא יודע אם זה היה אחד, שניים או שלושה. שלושה אני בטוח
שזה היה" (פרו' עמד 19 שו' 1-4). ראו גם פרו' עמ' 12 שו' 15-16, עמ' 18 שו' 27-29. בהינתן
גרסתו של המתלונן במשטרה, בשתי הודעות שניתנו בהפרש זמנים של כשבועיים זו מזו, גרסה
שאף המאשימה סברה כי נכונה, הרי שאין בידי לקבל את גרסתו החדשה לפיה הנאשם תקף אותו
בפניו בשלושה אגרופים. לצורך קביעת ממצאי עובדה צפיתי פעם אחר פעם בתיעוד האירוע,
ומצאתי שלא ניתן לקבוע האם הנאשם אכן תקף את המתלונן באגרוף בפניו, שמא זינק לעברו
תוך הדיפתו ביד פתוחה, כטענתו של הנאשם (בחקירתו ת/4 ובעדותו לפניי). לבטח לא מצאתי
סיבה להעדיף את גרסתו של המתלונן במשטרה על פני עדותו של הנאשם לפניי.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 3019-01-19 מדינת ישראל נ' בוגקובסקי

10. תקיפת המתלונן שלב ב': חלק זה של האירוע הוא המוקשה ביותר מבחינה ראייתית, וכאן מתבטאת במלוא עוצמתה החולשה הנובעת ממחדלי החקירה – הימנעות מגביית הודעותיהם של עדי ראייה ומבדיקת קיומן של מצלמות אבטחה נוספות. כאן קיימת סתירה חזיתית בין עדויותיהם של המתלונן והנאשם. המתלונן טען כי הנאשם תקף אותו, הכניס אצבעות לעיניו ו"עם האגודלים ניסה להוציא לי את העיניים מהמקום" (פרו' עמ' 12 שו' 17-18, וכך גם בחקירותיו במשטרה). הנאשם, מנגד, טען כי המתלונן משך אותו וכתוצאה מכך נפל עליו (לתמיכה בגרסתו הציג תעודת נכה (נ/7), וטען לנכות צמיתה בשיעור 20% בגין קרע ברצועות. לא הוצג תיעוד רפואי). הנאשם לא הכחיש שהתיישב בהמשך על חזהו של המתלונן, אלא שלדבריו פעל כך במסגרת התגרה שהתפתחה ביניהם, לאחר האחרון נשך אותו בבטנו, מתוך ניסיון להשתחרר מהנשיכה. המתלונן לא כפר בטענה שנשך את הנאשם, אלא שלטענתו פעל כך כהגנה עצמית, על מנת להשתחרר מהנאשם שניסה לעקור את עיניו. גרסאותיהם של הנאשם והמתלונן – שתיהן סבירות ונתמכות בתיעוד רפואי, כמפורט בכתב האישום. למתלונן נגרמו חבלות בעיניו: המטומה מתחת לעין, שריטות בלחמית ובקרנית, שריטות בפנים ושבר באצבע, ואילו לנאשם נגרמו סימני נשיכה בבטנו ושריטות בידי.

11. צפייה בסרטון (פעם אחר פעם, תוך האטת קצב הצפייה וניסיון לתור אחר כל פרט תומך) איננה מאפשרת לבחור גרסה עדיפה, לבטח לא במידה שמעבר לספק סביר. שתי הגרסאות נחזות כאפשריות, הן שהנאשם הפיל עצמו למזרן כדי להמשיך לתקוף את המתלונן, והן שהמתלונן משך בנאשם והפילו למזרן, על מנת לתקוף אותו בחזרה. בשלב זה נאספו ילדים ומבוגרים רבים מסביב לשניים, באופן שאיננו מאפשר לחזות בהתפתחותה של התגרה, וודאי שאיננו מאפשר לקבוע גרסתו של מי מהשניים מדויקת. שני הצדדים, הנאשם והמתלונן, הם עדים בעלי אינטרס, וכך גם עדות ההגנה (ועל כך יש להוסיף חשש לא מבוטל לתיאום גרסאותיהן של עדות ההגנה עובר לעדותן בבית המשפט, ראו סיכומי המאשימה).

זהו המקום בו עבודה משטרית סבירה, ללא מאמץ יוצא דופן, אמורה הייתה להניב בסיס ראייתי שהיה בו להכריע את הכף: גביית עדויות מעדי הראייה (הרבים) שנכחו במקום, ובדיקה האם מצלמות נוספות תיעדו את האירוע מזוויות טובות יותר. תוצאת מחדלי המשטרה שאין באפשרותי לקבוע ממצאי עובדה לגבי חלק זה של האירוע, קרי, האם הנאשם תקף את המתלונן – כטענת המאשימה, האם הותקף – כטענת הנאשם, שמא האמת מצויה בתוכם ומדובר בהמשך על הקרקע של התגרה בין השניים שהחלה שניות ספורות קודם לכן.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 3019-01-19 מדינת ישראל נ' בוגקובסקי

תוצאה

12. ככל שבחלקה הראשון של התקיפה (שלב א') הנאשם אך הדף את המתלונן, הרי שמדובר בפעולה סבירה שמטרתה להגן על בנו של הנאשם מפני המתלונן ולשחררו מידי, פעולה מידתית למטרה ראויה. כאמור, אין באפשרותי לקבוע באיזה אופן פגע הנאשם במתלונן, אם באגרוף או ביד חשופה, אך לבטח אין מדובר בשלושה אגרופים כטענת המתלונן (והמאשימה איננה מייחסת זאת למרות האזכור לכך בסיכומיה). אשר לחלקה השני של התקיפה (שלב ב'), לא ניתן לקבוע מי התוקף ומי המותקף. לנוכח המקובץ, לא עלה בידי המאשימה לבסס את אשמתו של הנאשם במיוחס לו מעבר לספק סביר, ואני מורה על זיכוי.

בהינתן התוצאה אליה הגעתי אינני נדרש לטענותיו האחרות של הנאשם, בדבר הגנה עצמית ואכיפה ברגנית [במאמר מוסגר: אילו הוכיחה המאשימה את מלוא העובדות המיוחסות לנאשם בכתב האישום, אזי דומה שטענות ההגנה הנ"ל היו נדחות. הגנה עצמית – היעדר הלימה בין עוצמת התקיפה לבין הצורך בהגנה על בנו של הנאשם, בפרט בשלב המאוחר של האירוע, לאחר שהילד שוחרר מפיתתו של המתלונן. אכיפה ברגנית – במצב דברים זה אין מדובר באפליה בין שווים, כי אם באבחנה בין שונים].

ניתנה היום, ו' אב תש"פ, 27 יולי 2020, במעמד הצדדים.

גיא אבנון, שופט